

Народня Муза в Вертепі.

Витаю Божу Матінку і Сина!
Витаю рідними піснями...
Новороджене Світло
будь з нами!

Глядаючи, Тебе, Пряєсне Світло,
у досвіта я вийшла в поле, —
скрізь хвилювала, золотилась нива...
Куди я глянула — там розцвітали квіти.
Мені — у гірських глибинах —
сияли самоцвіти —
і джерела живії під землею —
мені дзвеніли...
пісні лунали...
В розкоші творчій я була щаслива...

Аж ось... і знялися ті хмари чорні
і вихри заревіли люто...
В тяжкі кайдани
народ — й мене закуто...
Минали довгі у неволі дні
і не одні —
пісні замовкли... голосні...

На перекір я лихий долі
з підтятою йшла головою...
На мойй скрані терне
у білі рожі розцвітало...
Я не губила ясности лиця...
Розпука... сумніви від мене відлітали —
я вірою кріпила сили
і все собою була — я!

В передчутті Тебе, Пряєсне Світло,
Народня Муза, босоніжка,
тернистим шляхом жертв — я йшла —
ішла вперед і свій народ вела
до боротьби з невіжою і з темнотою —
указуючи в далі Світло —
вела народ до цілі
і все була собою!

**Присилайте передплату на новий рік залученим чеком
П. К. О. ч. 505.041.**

Геть же з неплатниками — руїниками наших видань!

— — — — —
 В любови правди —
 в передчутті Тебе, о, Світло,
 тягар, що вороги на плече клали —
 для мене був неначе пух...
 Огонь я вічний — негасимий,
 народу мого — творчий Дух:
 — „Зерна неправди нема за нами..“
 Сьогодні — по віках неволі — темноти,
 осанну Світлу — голосну співаю:
 піснями рідними витаю:
 Будь Світло з нами!

— — — — —
 В кайданах на руках —
 віки ішла я — по тернах —
 а хоч збирала біль всіх поколінь
 не чув ніколи ворог
 ні просьби — ні скігльнь...
 і хоч на уста клав печать —
 мій спів був все протест — позов
 і був — до бою зов!

— — — — —
 Неволя не ломила крил,
 я до мети стреміла,
 у надмірі — богацтві сил,
 на згарищах минулого
 нове життя строїла...

— — — — —
 І в час грізний... у цей проклятий час,
 коли до труни
 гадали вороги покласти нас,
 не замовкали ліри срібні струни,
 хоч серце з болю попеліло
 я одоліла громи і боруни
 і наче фенікс з попелу знімалась,
 народ взиваючи на бій — на діло!

— — — — —
 Розвіється та темнота —
 упадуть пута...
 По днях тривоги
 ще зазвенить побідна нута
 і відсвяткуємо найвищу з перемог
 побіду Світла!
 З нами Бог!

— — — — —
 І зазвенить наш небозвід...
 Золототканий розбудиться світ...
 І веселковий чар огнів
 освітить шлях наш — і наш спів...

